

Vides paral·leles

Alba Burnaby

Capítulo 1

VIDES PARAL·LELES

Cayubaba, Bolívia

El mussol reposava sobre una branca de cautxú quan va sentir unes rialles entre l'espessor de la selva. Encuriós va emprendre el vol a través dels arbres fins arribar a un clar on hi havia un petit poble indígena. Es tractava d'un conjunt de casetes fetes amb fang i fulles seques de palmera, totes elles molt petites però acollidores. Els seus pobladors s'encarregaven de tasques distintes, els homes sortien a caçar mentre les dones preparaven el dinar i cuidaven de les criatures. En aquell moment el mussol va tornar a sentir el riure i va fixar-se en el lloc del qual provenia. Al voltant d'una foguera hi havia una jove adolescent amb un nadó als braços, cantava alegrement mentre uns infants l'escoltaven amb vehemència i la miraven embadalits. Els altres habitants del poble contagiats d'entusiasme van acostar-s'hi i, feliços, saltaven i ballaven al voltant de la noia i la foguera. La felicitat de l'ambient va ser encomanada al mussol que va establir-se a la zona durant uns dies i d'aquesta manera va conèixer la vida de la cantant. La jove es deia Karina i tenia disset anys, vivia amb els seus tiets, ja que segons el que havia escoltat el mussol, els pares van morir quan encara ella era petita. En el poble la Karina era força estimada, ajudava a cuinar, distreia les criatures i alegrava tothom amb el seu somriure. Tot i que com era costum en aquelles cultures, els nens i nenes no tenien gairebé adolescència perquè passaven directament a l'edat adulta. És per això que la Karina era mare del seu primer fill i passava el dia amb el nadó carregat a l'esquena mentre realitzava les tasques, però tot i així la jove tenia sempre el somriure als llavis.

New Jersey, Estats Units

El cardinàlid menjava despreocupat unes llavors sobre un xuclamel al jardí d'una casa quan de repent de la porta principal va sortir un noi jovenet que cridava malhumorat. Del seu darrera va aparèixer una parella adulta que també xisclava, però el jove sense escoltar les veus va marxar corrents carrer avall. El cardinàlid intrigat en el succés va seguir el noi que parlava per telèfon tot esverat. Va perseguir-lo fins arribar a un parc on el xicot hi va trobar altres adolescents els quals van correr a abraçar el seu amic i van asseure's tots junts per escoltar el que havia passat. L'ocell tafaner també va reposar sobre un banc per poder escoltar-ho. El noi empipat es deia Todd i havia discutit amb els seus pares perquè les notes a l'institut no li havien anat gaire bé, a més a més ara que s'acostava el nadal ell volia el nou model de mòbil però els seus pares no li ho volien comprar. Els seus amics tant comprensius van estar atents en tot moment, i com a protesta contra l'actitud paterna van planejar una

escapada de casa. Mentrestant el cardinàlid veient quant ximple era la situació va alçar el vol i va marxar ben lluny d'aquella societat.

Mittenwald, Germany

L'àliga reial volava per sobre de la roureda en busca d'aliment, quan de sobte va entreveure un cèrvol malferit. Amb discreció va descendir fins parar-se sobre una branca i des de allà va poder adonar-se que hi havia una altre presència. Es tractava d'una noieta que s'acostava cuidadosament al cèrvol amb un maletí blanc. Amb delicadesa i sense espantar l'animal la noia va acariciar-li el musell, immediatament el cèrvol va moure's inquiet però la jove decidida va seguir a la seva vora. Quan l'herbívor va tranquilitzar-se, la xicota va prosseguir a embenar-li la pota ferida i quan va acabar amb la seva feina va ajudar a l'animal a posar-se sobre les quatre potes. Sobtadament, en aquell moment la noia va començar a xerrar com si el cèrvol li anés a respondre. Es va donar a conèixer com a Bianka, tenia disset anys i viva amb la seva família a la granja. L'àliga negant-se a perdre la seva presa i amb ganes de saber-ne més de la jove va aixecar el vol tot seguint la parella. Mentre travessaven el bosc la Bianka anava explicant el seu dia a dia, cada matí pedalejava fins l'escola i a l'hora de dinar tornava cap a casa. La família menjava tota junta i després cadascú realitzava les seves tasques, la xicota feia els deures i descansava una estona, per més tard treure a pasturar les vaques i donar de menjar a les gallines i els conills. Entre tota aquella explicació van arribar finalment a la granja i la Bianka va fer entrar el cèrvol dins d'un estable.

Van passar setmanes fins que l'animal va poder caminar sense problemes, i n'estava molt agraït per l'ajuda de la noia. Durant aquell temps l'àliga va estar rondant pels voltants de la finca i va poder apreciar quant feliç era la jove en la seva vida d'estudiant i granjera.

Delta del Mekong, Vietnam

El barbut verd alablau picotejava un coco en una palmera i sense asseblar-se'n el va fer caure sobre un xicot mentre aquest treballava. El noi va maleir el fort cop i indignadíssim va llançar les eines a terra i va sortir corrents. L'ocell sentint-se culpable dels fets va seguir-lo per fer-li costat i van anar a parar a la vora del riu Mekong. Les aigües eren tèrboles i fangoses, i a banda i banda del torrent hi havia alts manglars que donaven un efecte misteriós. Era tal el silenci, que podies identificar els sons de tot tipus de fauna. L'adolescent va asseure's en una embarcació i tot seguit va remar riu avall. La petita au va pujar sobre el vaixell i el jove, com si sapigués que el barbut verd alablau el podia entendre va iniciar una conversa. Es va presentar com a en Cham i va explicar-li que vivia a la zona amb la seva família, la qual des de feia moltes generacions era fabricant d'estores. Cada dia anava a treballar de matinada i la seva jornada laboral era de més de deu hores i amb poques

pauses per descansar. Els seus pares l'obligaven a continuar la tradició familiar però ell estava fart de fer passar l'agulla entre els fils i fer catifes, ell el que volia era estudiar i viatjar pel món coneixent altres cultures i persones. L'ocell que l'escoltava atentament va creure de debó que el noi ho aconseguiria perquè veia en ell les ganes d'aprendre i tenir èxit, així que en senyal d'admiració i recolzament va piular ben fort i va fer que tots els seus companys alcessin el vol per sobre del jove.

Lublin, Polònia

El cicònid fatigat del seu llarg viatge va clissar les branques d'un gran baobab situat al pati d'un orfanat i sense pensar-s'ho dues vegades hi va parar a descansar. L'ocell, en analitzar l'entorn, va veure que es trobava en una casa antiga de parets fosques i brutes, amb petites gàrgoles que intimidaven a qualsevol que hi passés pel davant. Des de la branca on s'hi trobava tenia accés visual a l'interior de la casa a través d'una petita finestra i és per això que li va semblar veure unes ombres. En aguditzar la vista va poder distingir una nena ni gaire petita ni gaire gran, i una dona d'uns cinquanta anys. Semblava que la dona tan sols estigués esbrancant a la jove, però de sobte va treure's una corretga de sota els vestits i tota decidida va apallisar la noia. El cicònid veient la brutalitat dels fets va pensar mil i una maneres d'aturar-ho però no va ser capaç, així que només va poder apartar la mirada.

Al dia següent, a la setmana vinent, al mes pròxim i al cap d'un any l'ocell tornava a les branques del baobab i tots els dies presenciava la mateixa escena, fins que, un dia va deixar de veure la noia.